

Koray Avcı akman

**KARGA BEYAZ VE
POSBIYIK USTA**

9.
baskı

RESİMLEYEN: GÖZDE BITİR TUFAN

CAN
COCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

© **Can Sanat Yayınları A.Ş., 2016**

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-3006-1

1. Basım: 2016

9. Basım: 2000 adet, Eylül 2023

Resimleyen: Gözde Bitir Tufan

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Özgür Batur

Son Okuma: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Sertifika No: 48745; Adres: Cevizlik Mah. Hüsreviye Sok.

Erşen İş Hanı No:15 Kat:3-38 Bakırköy, İstanbul

Karga Beyaz ve Posbıyık Usta

KORAY AVCI AKMAN

Resimleyen: Gözde Bitir Tufan

KORAY AVCI AKMAN

Kaplumbağa uykudayken, tavşan dağa küsmemişken, tilki henüz kurnazlığa alışmamış, yedi cüceler Kaf Dağı'na kaçmamışken karlı bir kış günü doğdum ben... Başucumda kitaplarla büyüdüm. Kitaplar en yakın arkadaşım oldu. Gün geldi beni düş dünyalarına uçurdular, gün geldi hüznümü unutturdular. Sonra ben de kitaplar yazdım, çocuklar düşlerle büyüsün, yüzleri gülsün diye...

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI:

Ay Tavşanı, Dedem ve Ben • Bir Keloğlan Bir de Eşegi • Eşekliğini Unutan Eşek • Flamingo Günlüğü • Hoflipuf • Işığın Çocuğu Arel • Köye Yazar Geldi • Uyuyan Topaç

İçindekiler

Karga Beyaz ve Pandanus Ağacı	7
Posbıyık Usta	19
Tembel ve Çöplük	28
Taklacı Cambaz, Vakvak Ördek ve Hüzünlü Balerin.....	46
Bayan Çokbilmiş	60
Sakin, Dingin ve Becerikli.....	71

Karga Beyaz ve Pandanus Ağacı

“Gaakk... Viykk... Vook... Bu da nerden çıktı?” dedi Karga Beyaz.

Tam önünde yükselen inşaatı son anda fark etmiş, çarpmaktan neredeyse ucu ucuna kurtulmuştu. O panikle öğlen bir çöp tenekesinin yanında bulup aldığı güzelim çikolata kâğıdını da yere düşürmüştü. Onun şaşkın şaşkın etrafa bakınmasını fırsat bilen rüzgâr çevik davrandı ve bu parlak kâğıdı peşine takıverdi.

Karga Beyaz sadece beş gün uzaklaşmıştı buralardan. Bu kadar kısa sürede mahallede epey değişiklik olmuştu. Yeni inşaatlara başlanmış, üst üste dizilmiş dev

kibrit kutularını andıran Şu irkin beş katlı apartmana bir kat daha çıkılmıŐ, iki sokağı bağlayan daracık araya da kaŐla göz arasında yeni bir binanın iskeleti kondurulmuŐtu.

Beyaz tam yüz seksen yaŐındaydı ve buraların yemyeŐil olduğu zamanları bilirdi. O henüz gencecik bir kargayken insanoğlu daha keŐfetmemiŐti bu güzelim yerleri. Şimdi birbiri ardına yükselen çirkin inŐaatların doldurduğu bu mahalleyi ucu bucağı olmayan yeşil bir deniz gibi anımsıyordu. Sonra bir gün insanlar geldi, ormanın dıŐındaki ağaçları kesip koca koca makinelerle yol açtılar. Tek tük geçen arabalar gün geçtikçe çoğaldı. Zamanla bir arı kovanı gibi vızır vızır iŐler oldu yol.

İnsanoğlu bu güzelim orman yolundan geçerken burununu cama dayayıp etrafı hayranlıkla izlemekle yetinmedi. Bir gün bir araba durdu ormanın kenarında. Çoluk ocuk hep birlikte ormanın pek de derinliklerine dalmadan piknik yaptılar. Beyaz, o gün ilk kez insanoğluyla karŐılaŐtı ve insanların birbirlerine isimleriyle seslendiklerini duyunca o da hemen bir isim buluverdi.

“Gaaak... Duyduk duymadık demeyin, bundan sonra benim adım *Beyaz*. Gaak!” diye avaz avaz bağırdı ormanda. Tavşan, kurbağa, sincap, kirpi, köstebek hepsi çok ŐaŐırdı onun bu söylediklerine. Daha önce ormanda kimsenin bir adı yoktu. Karga kargaydı, tavşan tavşan, köstebek de köstebek...

“Sen beyaz değilsin ki! Olsa olsa Kara olur senin adın,” dedi tavşan bilmiŐ bir edayla. Karga yineledi:

“Hayır, benim adım *Beyaz*.”

“O halde benim adım da Kral olsun,” dedi kurbağa.

“Benimki Hızlı,” dedi kaplumbağa.

Kirpi'nin adı Yumoş ve tavşanın adı da Cesur oldu. Çok geçmeden ormandaki herkes bir isim bulmuştu kendine.

“Ah ne günlerdi! Gaaak!” dedi Beyaz hüzünle. Şimdi o dostlarının hiçbiri hayatta değildi. Zaten yaşasalardı ormanın bu halini görüp çok üzülmüşlerdi. Keşke buralardan kaçıp çok uzaklara gidebilecek gücü olsaydı. Ama bu yaşlı kanatlarıyla artık şehir çöplüğüne bile zar zor uçuyordu. Eskiden genişçe bir düzlük olan bu yerde şimdi çöpten koca koca tepeler yükseliyor ve etrafı her geçen gün daha da keskin bir koku sarıyordu. Neyse ki diğer kargalar gibi Beyaz da kötü kokuları severdi. Öyle olmasa rüzgârın bile unuttuğu bu çöplüğe haftada bir düzenli olarak uğrar mıydı hiç!

Her gidişinde çöpleri uzun uzun eşeler; bazen hoşuna giden parlak bir kâğıdı, bazen de “Belki bir gün işime yarar,” diyerek kırık bir mandal parçasını alıp getirir, mahalledeki ceviz ağacının kovuğuna saklardı. Kovuğun içinde neler yoktu ki... Kırmızı bir yumak, dikişleri sökülmüş minik bir parmak kuklası, kirden ve tozdan rengi griye dönmüş bir tenis topu ve daha bir sürü ıvır zıvır... Beyaz da tüm kargalar gibi biriktirmeyi seviyordu.

Beyaz'ın bir de dostu vardı çöplükte. Tembel... Tembel genç bir kargaydı. “Burada yiyecek de, içecek de ayağıma geliyor,” diyerek tüm gün bu çöplükten çıkmaz, geceleyin de çöplükteki kırık bir bebek arabasının içinde uyurdu.

Beyaz son gidişinde çöp dağlarını daha bir yükselmiş buldu. “Gaaak... Vay canına... İnsanlar nasıl oluyor da sürekli çöp üretebiliyor?” dedi şaşkınlıkla. Tembel, rengi solmuş bir şezlonga tünemişti bu kez. “Kırık bebek arabası çöp yığınının altında kaldı, ama bak yerine bu geldi,” dedi, halinden hiç de hoşnutsuz olmayan bir sesle.

Beyaz o akşam çöplükten dönerken düşünceliydi. “Keşke zamanında Leylek Çırpıbacak’ın sözünü dinleseydim,” diye geçirdi içinden. Çırpıbacak onun gençken tanıdığı bir leylekti. “Sen de bizimle gelsene,” demiş, ona uzun uzun göç edecekleri sıcak ülkelerin doğal güzelliklerini anlatmıştı. O zamanlar Beyaz’ın kanatlarının da uçacak gücü vardı. Oysa şimdi yaşlı ve yorgun bir kargaydı. Değil okyanusları aşmak, artık iki mahalle ötedeki şehir çöplüğüne giderken bile nefes nefese kalıyordu.

Böyle düşüncelere kapılmış dalgın dalgın uçarken tam da yanı başından bir martı şarkı söyleyerek geçti:

“Aaayykk... Akk... Aag!.. Ayyyyykgk!”

“İııgggg... Ne kötü bir ses... Şu aptal martılar da her yerdeler ve çok şanslılar,” diye söylendi. Deniz onlar için enfes balıklarla doluydu ve her martı doğuştan iyi bir avcıydı. Bu yetmezmiş gibi insanlar da pek severdi onları ve sürekli simitle beslerlerdi. Kargaları ise sevmezlerdi nedense. Ve nerede bir karga görseler, “Kışt... kışt,” diye kovalarlardı hemen.

“Eeağgk... Aaaak... aaagkh!... Eeiiyağk...” diye yine kulak tırmalayan şarkılarına başlamıştı martılar. Beyaz, tepesinden uçan bir martıya, “Hey sen, sersem

martı, gel buraya da güzel bir ses duy,” dedi ve en sevdiği şarkıyı söylemeye başladı. “Gak gak gak... Aman gak... canım gak... Ah gaaaaak.... Gak gak da gak... İki gak bir gak üç gak... Aman gak... bir daha gak... Gak gak da gak...”

Böyle keyifle şarkı söyleyip uçarken birdenbire kesti şarkısını. “Aman, o da ne? Gaaak!”

Gözlerine inanamıyordu. Kovuğuna neredeyse koca bir hazine sakladığı ceviz ağacının yerinde kocaman bir tabela dikiliydi. “Yo... Ağaç!.. Ağacım nerde? Gaak...” dedi hüznle. Uçmaktan yorgun düşmüştü. Tabelanın üzerine konup biraz soluklanmaya ihtiyacı vardı. Ama demir levha hiç de ceviz ağacının dalları gibi rahat değildi.

Yaşlı karga o an kararını verdi. Kanatları şehirleri aşacak kadar güçlü değildi, ama buralarda da kalamazdı artık. Uçup gidecek ve kendine yeni bir yuva, yeni bir ağaç bulacaktı.

Uçtu, uçtu, uçtu... Kâh rüzgârla birlikte kanat çırpıtı, kâh rüzgâra karşı. O sırada yanından geçmekte olan genç bir martı, “Hey sen! Yoksa bir bacadan içeri düşüp kuruma mı bulandın? Üstüne üstlük çok da yavaşsın. Yarışalım mı?” diye ona laf atıp çabucak gözden kayboldu. Beyaz peşinden, “Sersem şey, n’olcak!” diye söylendi. Ah keşke kanatları eskisi gibi güçlü olsaydı. O zaman bu martı bozuntusuna gösterirdi gününü!

Hava karardığında artık iyice yorulmuştu Beyaz. Eski bir apartmanın üçüncü katındaki balkonda serili küçük yeşil bir kilim parçası ilişti gözüne. Ne güzel bir yeşildi bu böyle! İri bir çınar yaprağını andırıyordu. *Hop* diye kilimin üzerine konuverdi. “Oh be! Amma da yorulmuşum. İyisi mi bana çınar ağaçlarını hatırlatan şu yeşil kilimin üzerinde biraz dinleneyim...”

Ama o da ne! Bu bir kilim değildi. Gerçekten koca bir çınar ağacının dalındaydı. Bu nasıl olmuştu, nasıl gelmişti buraya? Yaprak haşur huşur sallanıyor, tatlı bir rüzgâr esiyordu ki, birden biri kanadından yakaladı Beyaz’ı.

“Miyaaavv...”

Beyaz gözlerini açar açmaz koca bir sarman kediyle göz göze geldi. Kedi tek pençesini onun kanadına doğru uzatmıştı. Beyaz debeleniyor, ama uçamıyordu. “Hey! Canımı acıtıyorsun, bırak beni!” diye haykırdı korkuy-

la... Ama kedinin onu bırakmaya hiç de niyeti yoktu. Kargacık kapana kısılmıştı. Kedi diğer pençesini de uzatıp ona doğru hamle yaptı. Yaşlı karga korkuyla, “Demek yüz seksen yaşında bir kediye yem olacaktım,” diyerek gözlerini kapadı. İşte o anda küçük bir çocuk göründü balkon kapısında.

“Bıvak kuşu! O benim kuşum... bıvaak!” diyerek kediyi kovaladı.

Az önce panter kesilen kedi korkmuştu. “Miyyv...” diye tiz ve mızımız bir ses çıkarıp geri çekildi.

Beyaz da fırsat bu fırsat deyip “Hey buvaya gevsene...” diyen çocuğa aldırmadan pırrr diye uçup kaçtı balkondan. “Gaak... Nerdeyse kanadımdan oluyordum!” dedi ve bir süre ardına bile bakmadan uçtu, uçtu, uçtu.

Kedinin pençesini geçirdiği kanadı hafif hafif zonk-luyordu. Ama güvenli bir yer bulana kadar durmayacaktı. O da ne? Şu ağaç tıpkı rüyasında gördüğü çınar ağacına benziyordu. “Bu kez de rüya görmüyorumdur umarım,” diyerek gözlerini kırıştırdı. Hayır, görmüyordu. Gerçekten ona benziyordu, ama bu bir çınar ağacı değil, *pandanus ağacı*ydı. “Ne önemi var ki?” diye düşündü. Sonra yavaşça süzülüp konuverdi ağaca. Bugün yaşadıkları, kargacığı öyle çok yormuştu ki çabucak uykuya daldı.

Sabahleyin yaprakların arasından yüzüne vuran güneşle uyandı ve keyifle gerindi. “İlk önce şöyle bir güzel karnımı doyurayım, sonra da etrafı keşfe çıkarım,” dedi kendi kendine. Ama bugün canı hiç de öyle çöpleri karıştırmak istemiyordu.

Hızla ağaçtan kaldırıma doğru bir hamle yaptı. Kısa bir süre yerde bir şeyler aranıp durdu. Sonunda bir dal parçası bulduğunda önce yapraklarını temizledi, sonra da kabuklarını soydu ve dalı kaptığı gibi yanı başındaki apartmanın çatısına uçtu. Çatıya konar konmaz dal parçasını “Pat pat...” çatıya vurmaya başladı. Onu gören bir martı “Çıldırılmış olmalı,” dedi kendi kendine. Böyle düşünmekle haksız da sayılmazdı, çünkü kargacık bu haliyle hiç de akıllıca bir iş yapıyormuş gibi görünmüyordu. Oysa Karga Beyaz vura vura ucunu eğip şekillendirdiği bu dal parçasını az sonra *pandanus* ağacının minik deliklerine sokacak, oradaki tırtıl ve böcekleri dışarı çıkaracaktı. Dalı ayaklarıyla tutarken de onları afiyetle midesine indirecekti.

Yemeğini yedikten sonra *pandanus* ağacını şöyle bir inceledi. Ceviz ağacındaki gibi koca bir kovuğu yoktu ne yazık ki. Oysa iri bir kovuğu olsaydı ne güzel olurdu. Kısa sürede onu da tıpkı ceviz ağacının kovuğu gibi doldururdu.

“Hımm... Belki de şu çatıdaki kiremitlerin arası benim yeni define saklama yerim olabilir,” diye düşündü. Düşündü düşünmesine ama henüz saklayacak bir definesi yoktu. Bugüne kadar biriktirdiği her şey, kesilen o ceviz ağacıyla birlikte kim bilir nereye götürülmüştü.

Şehir çöplüğüne gitse, pekâlâ oradan en az iki kırık mandal ve birkaç parlak kâğıtla dönebilirdi. Ama kendini öyle yorgun hissediyordu ki, değil onca yolu uçmak, gagasını kıpırdatacak hali yoktu. Tam bu sırada ağacın karşısındaki dükkân dikkatini çekti.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Koray Avcı akman

KARGA BEYAZ VE

POSBIYIK USTA

Kim demiş kargalar meraklı değildir diye!

Gece yarısı, Posbıyık Usta'nın dükkanındaki oyuncaklar canlanıp da Karga Beyaz peşlerine düşünce neler olur neler! Dostu Tembel'i de alıp yanına, atılır heyecan dolu bir maceraya...

Koray Avcı akman'dan arkadaşlık, dayanışma, farklı türlerin birlikteliği, hayvan sevgisi gibi temalara vurgu yapan, sıcakık ve örnek bir dostluğun hikâyesi.

roman

YAŞ	8	9	10	+
-----	---	---	----	---

cancocuk.com

